

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Deufile

ΚΟΠΕΡΦΙΛΝΤ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Όταν η Ντόρα έφυγε από την τραπεζαρία μαζί με την μίς Μύρστον, θυβίστηκε σε μία βαθειά δνειροπόλησι, την όποία τάραζε μονάχα ό φόβος μήπως με κακολογήση ή μίς Μύρστον στο είδωλό μου. Ό φόβος μου αυτός μεγάλωσε άκόμα περισσότερο και είδα την παγωμένη και ψυχρή φυσιογνωμία της μίς Μύρστον. Μά καθούχασα μ' έναν τρόπο άπροσδόκητο.

— Δαυίδ Κόπερφιλντ, μοϋ είπε ή μίς Μύρστον, γνέφοντάς μου να πάω να τή συναντήσω σε μία γωνιά, θέλω να σάς πώ δυό λέξεις.

Τήν πλησίασα άμέσως.

— Δέν θα σάς μιλήσω για τις οικογενειακές μας υποθέσεις, έπρόσθεσε. Τό ζήτημα αυτό δέν είνε καθόλου ευχάριστο.

— Πραγματικά, δέν είνε καθόλου ευχάριστο, της άπάντησα.

— Δέν θέλω, έξακολούθησε ή μίς Μύρστον, να ξαναθυμηθώ τις φιλονεικίες του παρελθόντος. Με πρόσβαλε μία γυναίκα — μία γυναίκα που ντροπιάζει τό φύλο μου — για την όποία δέν θα μπορούσα να μιλήσω χωρίς περιφρόνησι και άηδία. Γι' αυτό προτιμώ να σωπάσω.

Αυτός ό ύπαιγιμός της τυράννου των παιδικών μου χρόνων για τή θεία μου μ' έκανε έξω φρενών. Της άπάντησα ότι ήταν προτιμότερο να μην άναφέρη καθόλου τή θεία μου, γιατί θα ξεχνούσα κάθε σεβασμό άπέναντί της και θα της έλεγα όσα σκεφτόμουν γι' αυτήν.

Ή μίς Μύρστον έκλεισε τά μάτια της κι' έγειρε τό κεφάλι της με ύφος περιφρονητικό. "Επειτα, σηκώνοντας τά βλέφαρά της, είπε:

— Δαυίδ Κόπερφιλντ, δέν θα σάς κρύψω ότι είχα σχηματίσει άσχημη γνώμη για σάς κατά την παιδική σας ήλικία. Μπορεί να γελάστηκα, ή ίσως να μην είσαοτε πειά όπως τότε. Μά δέν πρόκειται γι' αυτό τώρα. "Ήθελα λοιπόν να σάς προτείνω, άφου ή ζωή μās έσμιξε και πάλι έδω, να φερόμαστε σαν άπλοϊ γνώριμοι και να μη μιλήσουμε για τό παρελθόν. Τί λέτε και σεις γι' αυτό;

— Μίς Μύρστον, της άπάντησα, ό κ. Μύρστον και σεις μοϋ φερθήκατε άπάνθρωπα και δείξατε μεγάλη σκληρότητα προς τή δυστυχισμένη μου μητέρα. Αυτή θα είνε ή πεποιθήσις μου σε όλη μου τή ζωή. Μά δέχομαι τήν πρότασί σας.

Ή μίς Μύρστον έκλεισε πάλι τά μάτια της κι' έγειρε τό κεφάλι της. "Επειτα, άφου άγγιξε τό χέρι μου με τ' άλύγιστα και κρύα δάχτυλά της, άπομακρόνηκε.

"Ό,τι μοϋ να πώ για τις ύπόλοιπες ώρες της ήμέρας εκείνης, ήταν ότι άκουσα τή βασίλισσα της καρδιάς μου να τραγουδάη γοητευτικές γαλλικές ρομάντσες, παίζοντας συγχρόνως ένα ύπέροχο όργανο πουύμιαζε με κιθάρα.

Παραληρούσα από χαρά. "Όλα έκτός από την Ντόρα, μοϋ φαινότουσαν άσχημα. "Όταν τέλος, ή μίς Μύρστον τήν έπηρε σαν δεσμοφύλακας για να τήν πάη να κοιμηθί, ή Ντόρα μοϋ χαμογέλασε και μοϋ έδωσε τό ώραίο της χέρι. Κυταχτηκα κατόπιν μέσα σ' ένα καθρέφτη: Είχα ύφος ήλιθίου. Πήγα να κοιμηθώ κι' έγώ και σηκώθηκα τήν άλλη μέρα σε μία κατάστασι που έμοιαζε με μέθη και παραφροσύνη.

"Έκανε ύπέροχο καιρό τό πρωί και, καθώς ήταν πολύ νωρίς άκόμα, μοϋ ήρθε ή ιδέα να περιπλανηθώ στον κήπο και να εγκαταλειφθώ στο πάθος μου, άναπολώντας τή γοητευτική εικόνα της Ντόρας. Καθώς διέσχίζα τό διάδρομο, συνάντησα τό μικρό της σκύλο που τον έλεγε Ντίκ. Τόν πλησίασα γεμάτος τρυφερότητα, μά εκείνος μοϋ έδειξε τά δόντια του, κατέφυγε γρυλλίζοντας κάτω από μία καρέκλα, και δέν μ' άφησε ούτε να τον άγγίξω.

Ό κήπος ήταν δροσερός κι' έρημικός. "Άρχισα να κάνω βόλτες, προσπαθώντας να φανταστώ τήν εύτυχία μου αν ποτέ γινόμουν ό μνηστήρ αυτού του θαύματος. Το να έχω

τό προνόμιο να τήν λέω άπλως «Ντόρα», να της γράφω, να τήν άγαπώ, να τήν λατρεύω, να μοϋ να λέω ότι δέν με ξεχνούσε κι' όταν άκόμα θρискόταν με άλλους, — όλ' αυτά άποτελούσαν τή μεγαλύτερη των φιλοδοξιών, των δικών μου τουλάχιστον.

Είχα πολλή ώρα που έκοβα βόλτες, όταν έξαφνα, στη στροφή μίς δενδροστοιχίας, θρέθηκα άπέναντι στη Ντόρα. Κοκκινίζω και τώρα άκόμα μ' αυτή τήν άνάμνησι κ' ή πέννα μου τρέμει άνάμεσα στα δάχτυλά μου.

— Βγαίνετε... βγαίνετε πολύ νωρίς, μίς Σπένλοου, τραύλισα.

— "Ω! πλήττω στο σπίτι, μοϋ άπάντησε, και ή μίς Μύρστον είνε τόσο άνόητη! Μοϋ λέει ότι πρέπει να περιμένω να διαλυθί πρώτα ή πρωινή καταχνιά για να βγώ έξω... (Έδω ξεέσπασε στο μελωδικό της γέλιο). Τις Κυριακές τό πρωί, όπως σημερα, καθώς δέν μελετάω πιάνο, πρέπει να κάνω κάτι. Και κατεβαίνω στον κήπο. "Επειτα, αυτή είνε ή πιό γοητευτική ώρα της ήμέρας, δέν νομίζετε;

Στό σημείο αυτό γίνηκα τολμηρός και της είπα, τραυλίζοντας πάντοτε, ότι ό καιρός μοϋ φαινόταν ύπέροχος πρό μίς στιγμής, αν και προηγουμένως μοϋ φαινόταν πολύ σκυθρωπός...

— Είνε κομπλιμέντο αυτό ή ό καιρός άλλαξε πραγματικά; με ρώτησε ή Ντόρα.

Είδα κι' έπαθα για να της άπαντήσω ότι δέν ήταν κομπλιμέντο, μά ή καθαρή άλήθεια είνε ότι δέν είχα άντιληφθί καμμία άτμοσφαιρική μεταβολή, μά μία μεταβολή στην κατάστασι της ψυχής μου.

Δέν είδα ποτέ μπουκλες όμοιες μ' αυτές που τίναξε για να σκεπάση τήν κοκκινάδα του προσώπου της. Κι' αυτό δέν είνε καταπληκτικό γιατί ή μπουκλες της ήσαν μοναδικές στον κόσμο. "Όσο για τό ψάθινο καπέλλο, τό στολισμένο με γαλάζιες κορδέλλες, αν μπορούσα να τό κρεμάσω στην κάμαρή μου, τί θησαυρός άνεκτίμητος θα ήταν για μένα...

— Ό μπαμπάς σας μοϋ είπε πώς ήρθατε πρό όλίγων ήμερών άπ' τό Παρίσι; της ψιθύρισα.

— Ναι, μοϋ άπάντησε. "Εχετε πάει;

— "Όχι, ποτέ.

— "Ω! έλπίζω πώς θα πάτε... Θα εύχαριστηθίτε πολύ...

Ή φυσιογνωμία μου έξέφρασε ζωηρό πόνο. Μοϋ ήταν άνυπόφορο να συλλογίζωμαι ότι «έλπίζε» πώς θα έφευγα, ότι μπορούσε να πιστευί πώς θα έφευγα. Δέν έδινα πεντάρα για τό Παρίσι, δέν έδινα πεντάρα για όλη τή Γαλλία!... Της είπα ότι υπό τις παρούσες συνθήκες, τίποτε στον κόσμο δέν θα μ' έκανε να εγκαταλείψω τήν Άγγλία...

Ή Ντόρα είχε άρχισί να κοκκινίση πάλι, όταν τό σκυλάκι της έφτασε τρέχοντας, προς μεγάλη άνακούφισι και των δυό μας.

Ό σκύλος αυτός φαίνεται πώς με ζήλευε θανάσιμα κι' άρχισε να γαυγίση με λύσσα προς τή διεύθυνσί μου. Τόν έπηρε στην άγκαλιά της ("Ω Θεέ μου!) και τον χάιδεψε, μά εκείνος έξακολουθούσε να γαυγίση, τόσο που στο τέλος τον μάλλωσε. Οί πόνοι μου μεγάλωσαν καθώς έβλεπα τά θεία δαχτυλάκια της να του δίνουν μπατσάκια που ήσαν περισσότερο χάρδια, ένω εκείνος άνοιγόκλεινε τά μάτια του και της έγλυφε τό χέρι. Στο τέλος ήσύχασε και πήγαμε να έπισκεφθούμε τό θερμοκήπιο.

— Δέν έχετε πολύ θερμές σχέσεις με τήν μίς Μύρστον, καθώς βλέπω, είπεν ή Ντόρα. Χρυσούλη μου!

Τά δυό τελευταία λόγια της δέν άπευθυνότουσαν, δυστυχώς σε μένα, αλλά στο σκύλο της.

— "Όχι, της άπάντησα. Καθόλου θερμές...

— Είνε πολύ πληκτική, έξακολούθησε ή Ντόρα, κάνοντας ένα χαριτωμένο μορφασμό. Δέν ξέρω τί του ήρθε του μπαμπά να πάη να μοϋ βρī μία τόσο δυσάρεστη σύντροφο. Και τί τήν θέλω τήν σύντροφο; "Ο Ζίπ μπορεί να με προστατεύση καλύτερα από τήν μίς Μύρστον, δέν είν' έτσι, Ζίπ, άγαπη-

μένε μου;

‘Ο Ζίπ έκλεισε ράθυμα τὰ μάτια του, ἐνῶ ἡ Ντόρα τοῦ χάιδευε τὴν τριχωτὴ μπάλλα πού τοῦ χρησίμευε γιὰ κεφάλι. Κι’ ἐξακολούθησε:

— ‘Ο μπαμπᾶς ἀποκαλεῖ τὴν μίς Μύρστον στενή μου φίλη, μὰ δὲν εἶνε τίποτε τέτοιο, δὲν εἶν’ ἔτσι, Ζίπ; Δὲν ἔχουμε ἐμπιστοσύνη σ’ ἀνθρώπους τόσο στριμμένους, ὁ Ζίπ κι’ ἐγώ! Θὰ χαρίσουμε τὴν ἐμπιστοσύνη μας σ’ ὅποιον μᾶς ἀρέσει καὶ θὰ μπορέσουμε νὰ βρούμε φίλες χωρὶς νὰ μᾶς τίς φέρουν ἐπίτηδες, δὲν εἶν’ ἔτσι, Ζίπ;

‘Ο Ζίπ ἀπάντησε μ’ ἕνα εὐχάριστο μουρμούρισμα, ὅμοιο μ’ αὐτὸ πού κάνει τὸ νερὸ ὅταν βράζει στὸ μπρίκι.

— Εἶνε πολὺ σκληρὸ, ἐπειδὴ πέθανε ἡ φτωχὴ μας μαμὰ, νὰ νοιώθουμε πάντα ξοπίσω μας μιὰ γεροντοκόρη, πένθιμη καὶ γκρινιάρρα σὰν τὴν μίς Μύρστον, δὲν εἶν’ ἔτσι, Ζίπ; Μὴν ἀνησυχῆς Ζίπ: δὲν θὰ πιάσουμε ποτὲ φιλία μαζύ της, θὰ διασκεδάσουμε ὅσο μπορούμε, χωρὶς αὐτήν, καὶ θὰ τὴν κάνουμε νὰ λυσσᾷ, δὲν εἶν’ ἔτσι, Ζίπ;...
Λίγο ἀκόμα νὰ κρατοῦσε αὐτὸς

ὁ διάλογος, μοῦ φαίνεται πὼς θᾶπεφτα γονατιστὸς στὴν ἄμμο τοῦ κήπου, μὲ κίνδυνο νὰ γδαρθῶ καὶ νὰ μὲ πετάξουν ὄξω ἀπ’ τὴν πόρτα. Μὰ, δόξα τῷ Θεῷ, εἶχαμε φτάσει στὸ θερμοκήπιο καὶ μπήκαμε μέσα, μόλις ἡ Ντόρα πρόφερε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια.

‘Υπῆρχαν ἐκεῖ ὑπέροχα γεράνια καὶ χασομερήσαμε μπροστὰ τους. ‘Η Ντόρα στεκόταν γιὰ νὰ θαυμάσει πότε αὐτὸ καὶ πότε ἐκεῖνο. Σταματοῦσα γιὰ νὰ τὰ θαυμάσω κι’ ἐγώ, κ’ ἡ Ντόρα, γελαστή, σήκωνε τὸ σκυλί της μὲ μιὰ παιδιαστικὴ κίνησι γιὰ νὰ τὸ θάλῃ νὰ μυρίσῃ τὰ λουλούδια: ἂν δὲν θρισκόμαστε κ’ οἱ τρεῖς στὴ χώρα τῶν νεράιδων, ἐγὼ τοῦλάχιστον θρισκόμουν!

Καὶ σήμερα ἀκόμα τὸ ἄρωμα ἑνὸς φύλλου γερανιοῦ ἀλλάζει τὸ δρόμο τῶν σκέψεών μου μὲ μιὰ ταχύτητα πού μὲ γεμίζει ἀπὸ ἐκπληξι γλυκεῖα καὶ μελαγχολικὴ. Ξαναβλέπω τότε ἕνα ψάθινο καπέλλο μὲ γαλάζιες κορδέλλες, ἕνα δάσος σγουρῶν μαλλιῶν, ἕνα μικρὸ σκυλάκι μαῦρο, πού τὸ σήκωναν δυὸ χεράκια κατάλευκα μπροστὰ σ’ ἕνα παρτέρι λουλου-

‘Τὸλμησε νὰ πιάσω τὰ χεῖρα τῆς Ντόρας.

«Ὡστόσο με τὴν βοήθεια τοῦ γιοῦ ἑνὸς δικηγόρου, ἑνὸς παλαιοῦ συμμαθητοῦ μας, ἄρχισα νὰ κάνω δικαστικά ἐγγράφα, ἀπ' τὰ ὁποῖα κέρδιζα ἐλάχιστα πράγματα. Ἐπειτα ἄρχισα νὰ συντάσσω ἀναφορὲς, ἐκθέσεις καὶ ἄλλα παρόμοια ἐγγράφα. Ὅλ' αὐτὰ μοῦ ἔδωσαν τὴν ἐμπνευσι νὰ ἐγγραφῶ στὰ Νομικά κι' ἔτσι ἐξόδεψα καὶ τίς πενήντα λίρες τοῦ θεοῦ μου... Τώρα, δόξα τῷ Θεῷ, ἔστρωσα κι' ἀρχίζω νὰ πηγαίνω καλά... Γι' αὐτὸ μάλιστα κι' ἀρραβωνιάστηκα.

Ἄρραβωνιάστηκε;... Ὡ! Ντόρα!... Κι' ἐμεῖς;

— Ναι, ἐξακολούθησε ὁ Τρήντλ, με τὴν κόρη ἑνὸς πάστορος τοῦ Ντεβουσαίρ. Εἶνε τόσο γοητευτικὴ κοπέλλα!... Λίγο πρὶο μεγάλη ἀπὸ μένα, μὰ τόσο καλή... Τὸν τελευταῖο καιρὸ πού ἔλειπα ἀπὸ τὸ Λονδίνο, εἶχα φύγει γιὰ νὰ πάω κοντά της... Ἐκάνα τὸ δρόμο πεζός, πάει κι' ἔλα. Τί γοητευτικὸ ταξίδι!... Θὰ μείνουμε ἀσφαλῶς πολὺ καιρὸ ἀρραβωνιασμένοι, γιὰτὶ ἔχουμε ὡς ἐμβλημα μας τίς λέξεις: «Ἐ λ π ῖ ς κ α ἰ ὕ π ο μ ο ν ῆ!» Τίς ἐπαναλαμβάνουμε ἀδιάκοπα: «Ἐ λ π ῖ ς κ α ἰ ὕ π ο μ ο ν ῆ!» Εἶνε ἱκανὴ νὰ με περιμένῃ ὡς τὰ ἐξήντα τῆς χρονίᾳ... Ἐν τῷ μεταξῷ, ἐτομάζουμε σιγά-σιγά τὸ νοικοκυριό μας... Πότε ἀγοράζουμε τὸ ἕνα πράγμα καὶ πότε τὸ ἄλλο... Δὲν κερδίζω βέβαια πολλὰ, μὰ καὶ κάνω ὅση μπορῶ οἰκονομία... Τρῶω κατὰ κανόνα στοὺς ἐνοικιαστὰς τοῦ πρώτου πατώματος. Εἶνε ἄνθρωποι πολὺ ἀξιαγάπητοι. Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μικάουμπερ ἔχουν μεγάλη πείρα τῆς ζωῆς κ' ἡ συντροφιά τους εἶνε πολὺ εὐχάριστη.

— Ἀγαπητέ μου Τρήντλ! φώναξα. Τί εἶπες;

Ὁ Τρήντλ με κύτταξε σαστισμένος.

— Ὡστε ἐδῶ κάθονται ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μικάουμπερ; ξαναρώτησα. Μὰ τοὺς ξέρω πολὺ καλά!

Ἐνα διπλὸ χτύπημα πού ἀκούστηκε ἐκείνη τὴ στιγμή στὴν πόρτα τοῦ δρόμου καὶ πού τὸ ἤξερα πολὺ καλά, ἔδιωξε ὅλες τίς ἀμφιβολίες ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Ἦταν ὁ κ. Μικάουμπερ! Παρακάλεσα τὸν Τρήντλ νὰ τοῦ πῆ νάρθη μέσα. Ὁ Τρήντλ τὸν φώναξε ἀμέσως ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο καὶ σὲ λίγο παρουσιάστηκε ὁ κ. Μικάουμπερ, καθόλου ἀλλαγμένος — με τὸ κολλητὸ παντελόνι του, με τὸ μπαστούνι του, με τὸ ψηλὸ κολλάρο του, με τὸ μονόκλ του — καὶ μπῆκε μέσα στὴν κάμαρη κεφᾶτος καὶ τραγουδώντας.

Μὰ μόλις με εἶδε, διέκοψε τὸ τραγούδι του καὶ εἶπε:

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριε Τρήντλ. Δὲν ἤξερα πὼς ἔχετε ἐπισκέψεις.

— Τί κάνετε, κύριε Μικάουμπερ; τὸν ρώτησα.

— Κύριε, μοῦ ἀπάντησε ὁ κ. Μικάουμπερ, εἶσθε πολὺ καλός. Εἶμαι καλά.

— Καὶ ἡ κ. Μικάουμπερ; ἐξακολούθησα.

— Δόξα τῷ Θεῷ, κύριε, καὶ αὐτὴ εἶνε καλὴ.

— Καὶ τὰ παιδιὰ, κύριε Μικάουμπερ;

— Κύριε, εἶμαι εὐτυχῆς πού σὰς πληροφορῶ ὅτι χαίρουν ἄκρας ὑγείας.

Ὅσο γινόταν ὁ διάλογος αὐτός, ὁ κ. Μικάουμπερ δὲν με εἶχε ἀναγνωρίσει, ἂν καὶ θρῖσκομάστε ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο. Ὡστόσο, βλέποντάς με νὰ χαμογελάω, ἐξέτασε τὰ χαρακτηριστικὰ μου με περισσότερὴ προσοχὴ, τραθῆχτηκε πίσω ἕνα βῆμα καὶ φώναξε:

— Εἶνε δυνατόν; Ὁ Κόπερφιλντ ἐδῶ; Τί εὐτυχία!

Καὶ μοῦ ἔσφιξε τὰ δυὸ χέρια.

— Ὡ, κύριε Τρήντλ, πρόσθεσε κατόπιν, εἶστε λοιπὸν φίλος τοῦ φίλου τῆς νεότητός μου, τοῦ συντρόφου τῶν περασμένων καιρῶν;

Καὶ βγαίνοντας στὸ κεφαλόσκαλο, φώναξε στὴ γυναῖκα του:

— Ἀγαπητή μου, εἶνε στοῦ κ. Τρήντλ ἕνας κύριος πού θὰ ἤθελε νὰ σὲ γνωρίσῃ!

Ξαναγύρισε κατόπιν στὴν κάμαρη καὶ μοῦ ἔσφιξε πάλι τὰ χέρια.

Ἐπειτα ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸν Τρήντλ εἶπε:

— Μὲ ξαναβρίσκεις, Κόπερφιλντ, ἐγκαταστημένο φτωχικὰ καὶ χωρὶς ἀξιώσεις. Μὰ ξέρεις ὅτι, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς σταδιοδρομίας μου, ὑπερπήδησα πολλὰς δυσκολίες καὶ νίκησα χίλια ἐμπόδια.

Ἐκείνη τὴ στιγμή μπῆκε μέσα καὶ ἡ κ. Μικάουμπερ, ἡ ὁποία μοῦ φάνηκε πρὶο παραμελημένη ἀπὸ ἄλλοτε, μολονότι εἶχε περιποιηθῆ τὴν

τουαλέττα της καὶ φοροῦσε γάντια.

— Ἀγαπητή μου φίλη, εἶπε ὁ κ. Μικάουμπερ, φέρνοντάς την πρὸς ἐμένα, νὰ ἕνας τζέντλεμαν πού λέγεται Κόπερφιλντ καὶ πού θὰ ἤθελε νὰ ξανασυνδεθῆ μαζί σου.

Θὰ ἔπρεπε νὰ τῆς κάνῃ αὐτὴ τὴν ἐκπληξὶ με περισσότερες προφυλάξεις, γιὰτὶ ἡ κ. Μικάουμπερ, ἡ ὁποία δὲν ἦταν πολὺ καλά, συγκινήθηκε τόσο, ὥστε ὁ κ. Μικάουμπερ ἀναγκάστηκε νὰ τρέξῃ στὴν αὐλὴ τῆς θρύσης καὶ νὰ τῆς φέρῃ λίγο νερὸ γιὰ νὰ τῆς θρέξῃ τοὺς κροτάφους.

Συνήλθε πολὺ γρήγορα κι' ἔδειξε μεγάλη χαρὰ γιὰτὶ με ξανάβλεπε. Φλυαρήσαμε κατόπιν ὅλοι μαζί κάπου μισὴ ὥρα.

Ὁ κ. Μικάουμπερ ἐπέμεινε πολὺ νὰ με κρατήσῃ νὰ φᾶμε μαζί. Ἐὰν δεχόμενοι εὐχαρίστως, ἂν δὲν ἔβλεπα στὰ μάτια τῆς κ. Μικάουμπερ κάποια ἀνησυχία, ὀφειλομένην χωρὶς ἄλλο στὴν ἔλλειψη πιστώσεως γιὰ νὰ ψωνίσουν γιὰ τὸ γεῦμα. Βρῆκα λοιπὸν μιὰ πρόφασιν καὶ, βλέποντας τὸ πρόσωπο τῆς κ. Μικάουμπερ νὰ φωτίζεται ἀμέσως, ἀντιστάθηκα σὲ ὅλες τίς προσπάθειες πού ἔκαναν γιὰ νὰ με κρατήσουν.

Μὰ προσκάλεσα τὸν Τρήντλ καὶ τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μικάουμπερ νάρθουνε μιὰ μέρα νὰ φᾶνε στὸ σπίτι μου. Ἄφου δέχτηκαν, τοὺς ἀποχαιρέτησα ὅλους με θερμὰς χειραψίες καὶ βγῆκα ἔξω συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν κ. Μικάουμπερ, ὁ ὁποῖος ἐπωφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ μοῦ πῆ ὅτι εἶχε γίνῃ παραγγελιοδόχος δημητριακῶν καρπῶν, ὅτι δὲν κέρδιζε τίποτε ἀπ' τὴ δουλειὰ του κι' ὅτι σὲ λίγες μέρες ἢ γυναίκα του θὰ ἔφερνε στὸν κόσμον ἕνα ἀκόμα παιδί.

XXVIII

Ὡς τὴν ἡμέρα πού εἶχα προσκαλέσει σὲ γεῦμα τοὺς παλιούς μου αὐτοὺς φίλους, ἔζησα με τὴ σκέψιν τῆς Ντόρας καὶ με καφέδες. Ὁ ἔρωσ μου εἶχε κόψει τὴν ὄρεξιν καὶ ἤμουν εὐτυχισμένος γι' αὐτὸ, γιὰτὶ θὰ θεωροῦσα ὡς προδοσίαν ἀπέναντι τῆς Ντόρας τὸ νὰ μ' εὐχαριστῆ το φαγητό.

Τὴν ἡμέρα τοῦ γεύματος, στὴν ὀρισμένη ὥρα, οἱ τρεῖς καλεσμένοι μου ἔφτασαν συγχρόνως. Ὁ κ. Μικάουμπερ φοροῦσε ἕνα κολλάρο πρὶο ψηλὸ ἀπὸ τὸ συνηθισμένο του κ' εἶχε καινούργια κορδέλλα στὸ μονόκλ του. Ἡ κ. Μικάουμπερ φοροῦσε τὸ ἐπισημότερο καπέλλο τῆς κ. Τρήντλ τῆς εἶχε προσφέρει τὸ μπράτσο του. Φάνηκαν κ' οἱ τρεῖς κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὸ διαμέρισμά μου. Κι' ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ τὰ φαγητὰ μου καὶ τὰ ἐκλεκτὰ κρασιά.

Ἡ εὐθυμία μου εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο, ὅταν ξεσφρα ἀντελήφθην πὼς κάποιος εἶχε μπῆ στὴν τραπεζαρία. Γύρισα τότε τὸ κεφάλι μου καὶ εἶδα μπροστά μου τὸν Λίττιμερ, τὸν ὑπηρετὴ τοῦ Στήρφορθ, ὁ ὁποῖος στεκόταν με τὸ καπέλλο στὸ χέρι.

— Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησα χωρὶς νὰ θέλω.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριε, μοῦ ἀπάντησε. Μοῦ εἶπαν ὅτι μπορῶ νὰ μπῶ μέσα. Ὁ κύριός μου δὲν εἶν' ἐδῶ, κύριε;

— Ὁχι.

— Δὲν τὸν εἶδατε, κύριε;

— Ὁχι. Δὲν ἦσαν μαζί του;

— Ὁχι σήμερα, κύριε.

— Σοῦ εἶπε πὼς θὰ τὸν εὕρισκες ἐδῶ;

— Ὁχι ἀκριβῶς, κύριε, μὰ φαντάζομαι ὅτι θάρθῃ αὐριο, ἀφοῦ δὲν ἦρθε σήμερα.

Διευθυνόταν πρὸς τὴν πόρταν γιὰ νὰ φύγῃ, ὅταν ξεσφρα τοῦ φώναξα:

— Λίττιμερ!

— Κύριε.

— Ἐμείνες πολὺ καιρὸ στὸ Γιάρμουθ; Τελείωσε τὸ καράβι;

— Μάλιστα, κύριε. Ἐμείνα ἐκεῖ κάτω ἐπίτηδες γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ.

— Τὸ ξέρω. Ὁ κύριός σου δὲν τὸ εἶδε ἀκόμη, ὑποθέτω.

— Δὲν ξέρω, κύριε... Καληνύχτας, κύριε! Καληνύχτας σας, κύριοι.

Ἀπηθύβυε ἕνα χαιρετισμὸ γεμάτο σεβασμὸ σὲ ὅλους κι' ἐξαφανίστηκε.

(Ἄκολουθεῖ)

Προσεχῶς στὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ἡ καταπληκτικὴ ἱστορία μιᾶς ἐπικῆς βασιλείας
τῶν ἐλληνικῶν βουνῶν ἐπὶ τουρκοκρατίας.
Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΟΙ

ΧΡΥΣΩΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ

ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΑΡΜΑΤΩΛΟΥ

ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΗ